

SEDMÝ SMYSL

OSTROV ZASVĚCENÍ

Ilka Pacovská

Albatros

Sedmý smysl
OSTROV ZASVĚCENÍ

Ostrov zasvěcení

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

© Ilka Pacovská, 2012

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2012

www.cteni-zdarma.cz

ISBN 978-80-00-02882-8

Nález kouzelného prstenu

První paprsky nového dne olízly mořskou hladinu na obzoru, když v komplexu budov za důkladným plotem zazněl pronikavý hvizd, za kterým následovaly úsečné povely. Ačkoli nápis na bráně hlásal, že zde najdete *Útulný domov*, podle zvukové kulisy to tak vůbec nevypadalo. Zlostné hlasy dospělých se mísily s dětským křikem a pláčem. Všude bylo plno shonu a dusání.

Díky skromným příspěvkům od starosty města tady mohli najít domov sirotci z blízkého okolí a občas se tu objevily i děti, jejichž rodiče skončili ve vězení.

Pokud někdo přivedl dítě a složil do rukou sester vydatný finanční dar, stačilo jen nadiktovat údaje o rodičích a den narození dítěte, pokud je dotyčná osoba věděla, a dítě bylo přijato.

Hanka bleskově složila deku a hodila na sebe zástěru a teplou vestu, kterou měla v noci stočenou pod hlavou místo polštáře. Jaro sotva začalo a venku bude ještě pěkná zima. Smutně se podívala na své potrhané punčochy, ze kterých koukaly oba palce a taky jedna pata. Moc už nehrály. Rychle

vyběhla na dvůr a zařadila se na své místo mezi ostatními chovanci pracovního věku, což bylo zhruba mezi šesti a čtrnácti lety. Před ní stál devítiletý Sváťa, který vzrůstem zaostával za průměrem, takže musel stát v první řadě. Ruce měl předpisově založené vzadu. Neodolala a pošimrala ho na dlani. Pokusil se zachytit její prsty, ale nepodařilo se mu to. Ohlédnout se neodvážil, Hanka však věděla, že se usmívá. Sváťa se usmíval skoro vždycky. Bylo až neuvěřitelné, jak se dokázal dívat na svět s radostí i v tomto neradostném prostředí, kde vyrůstal.

Vedle Hanky téměř smykem dorazila na své místo Paula. Moc nechybělo, aby byla mezi posledními, které Bachařka poháněla prutem. Nakonec stáli všichni v pozoru a čekali, co pro ně jejich nejprísrnější vychovatelka přichystala.

„Dneska bych to tipla na plážový výlet,“ zašeptala skoro neslyšně Paula, „byla větrná noc, vsad se.“

„Sázím na sbírání šutrů na poli,“ mrkla na svou starší kamarádku Hanka.

„Ssst, buďte ticho,“ syknul na ně někdo zezadu.

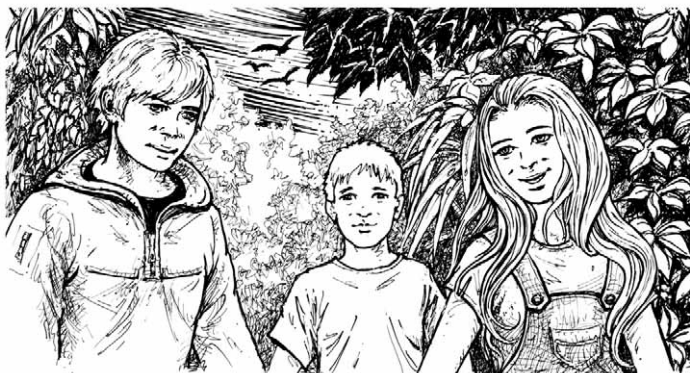
Bachařka se rozkročila před srovnaným zástupem dětí, kývla na dva chlapce na kraji řady a ti začali okamžitě počítat přítomné. Hanka si pomyslela, že kluci počítání pouze předstírají, protože dnes tu stáli všichni a bylo jasné, že jich je přesně čtyřicet. Bachařka na jejich součet kývla a vytáhla z kapsy ušmudlaný papír. Všichni zpozorněli. Pokud si musela něco zapsat, pak to bude důležité. Papírem se v domově velice šetřilo a do dětských rukou se vůbec nedostal.

„Z řady vystoupí Paula dvě, Simona a Berta. Pojdte ke mně! No tak, to to trvá! Poklusem!“

„Sbohem,“ šeptla Paula, pohládila Hanku po lokti a doběhla se k Bachaře.

Hanku zamrazilo v zádech. Dnes došlo i na Paulu. Vychovatelky rozhodly, že dospěla a přestoupí do výběro-

vého baráku. To znamená, že už se s ní neuvidí. Hanka nechápala, proč je zakázáno vidět se s dětmi z výběrového baráku. Vždyť co je na tom zlého popovídat si s někým, s kým jste se kamarádili několik let. Věděla, že se o to někteří snažili, ale nepodařilo se jim to a byli i za pokus o kontakt přísně potrestáni. Tolik by chtěla zůstat s Paulou pohromadě... Do očí se jí tlačily slzy, Hanka však nechtěla brečet, aspoň ne teď a tady. Zatnula zuby a zaryla nehty do dlaní. Sakra, sakra, sakra, říkala si stále dokola, aby vztek zvítězil nad lítostí.

„Doplňte řady!“ zazněl další příkaz a na Paulino místo postoupil ze zadní řady Rafan. Podívala se na něj a rychle odvrátila zrak, když se jejich pohledy střetly. Hanka nevěděla, co si má o něm myslet. Často provokoval, z legrace se s ní boxoval, posmíval se jí, že je pomalá, ale nikdy jí doopravdy neublížil, nikdy ji neudeřil naplno. Ostatní kluci takové ohledy neměli. Hanka se rvát uměla a nic si nenechala líbit, jenže některé kluky přeprat nedokázala. Rafan zvládl úplně všechny. Nebyl větší než ostatní, ale byl velice rychlý, nevypočitatelný, prostě uměl překvapit.

„Nástup k jídlu!“ zavelela vychovatelka a ukázala na konec řady, odkud se děti daly na pochod k výdejně potra-

vin. Bylo velice těžké jít k jídlu pomalu a spořádaně, když člověku v žaludku škrundala nekonečná serenáda, ale každý moc dobře věděl, že za neukázněnost by ho čekala hladovka nebo pobyt v díře. A o to nikdo nestál. Hanka se pokradmu ohlédla za Paulou a v okamžiku, kdy Bachařka koukala jinam, jí nenápadně zamávala. Paula se odpovědět neodvážila.

Zvolna napochodovali na rozblácený prostor s dřevěnými lavicemi a po jednom se natahovali na pult, kde se krčil krajíc chleba a zlomeček syra, a světe, div se, i svrasklé staré jablko. Hanka se snažila odhadnout, kde je větší jablko a pro který tácek se natáhne. Stejný nápad však mělo už několik dětí před ní, proto se k pultu postavila jedna z vychovatelek a začala tácky sama podávat. Na Hanku se jako na just dostalo maličké, zespodu i kapku nahnilé jablko. Smutně si šla sednout na lavici k jednomu pohárku s čajem.

Rafan si za moment sedl vedle ní. Na toho se dostalo jablko červené a mnohem větší.

„Hele, dám ti svoje jabko za tvůj sejra,“ drcnul do ní loktem, jako by jí četl myšlenky.

„Tak jo,“ kývla Hanka a hbitě provedla výměnu, aby si to náhodou nerozmyslel. Vlastně to byla báječná snídaně. Copak má asi Paula, pomyslela si. Říkalo se, že ve výběrových barácích je jídlo mnohem lepší a je ho i víc. Ale kdoví. Nevěděla o nikom, kdo by si mohl s těmi, co přestoupili, promluvit. Možná je to jen fáma, aby přestupující nedělali potíže.

Ještě než stihli dojíst, ozval se hvizd píšťalky a na stupínek u výdeje vystoupila sestra Fanina. Přečetla seznam pěti jmen a zavolala vybrané do kuchyně jako pomocníky při přípravě jídla na dnešní den.

Jako další na stupínek vkročila sestra Agáta a ostatním oznámila, že dopoledne stráví sběrem mušlí a jantarů na

pláží a odpoledne odklizením kamení z pole. Jasně, Paula měla pravdu. Bouřlivá noc určitě na pláž vyplavila kdeco a mušličky se dají dobře zpeněžit u zdejších pobřežních umělců. Ti chudší chodili sbírat sami, ale bohatší si mohli šetřit záda a koupit jen to nejlepší za celkem směšný peníz. Zbytky mušliček prý sestry přidávali do zázračného hnojiva, o které byl taky docela zájem.

Sestra Agáta je seřadila do dvojstupu. Každému uvázala kolem krku oranžovou stuhu, jako vždy, když vycházeli mimo Útulný domov. Vedle Hanky se nacpal Sváťa a obdařil ji zářivým úsměvem.

„Já teda nevím, čemu se křeníš...“ zavrtěla hlavou Hanka.

„No, je pěkný den, přestalo pršet, byla bohatá snídaně, jdeme k moři a můžu si s tebou celé dopoledne povídat. Sestra Agáta nás kvůli tomu trestat nebude, takže co nám schází?“

„Paulu odvedli...“

„Já vím, byly jste kamarádky. Je mi to líto. Ale třeba si ji někdo brzo vybere a bude volná.“

„Volná?“

„Ty se netěšíš, že se odtud jednou dostaneš?“

„Já nevím. Neumím si to představit... Docela by se mi líbilo pomáhat někde v kuchyni u hodných pánů nebo pěstovat zeleninu a ovoce... I když to asi budeš jednou spíš ty. Myslím pěstovat zeleninu a květiny. Pod tvýma rukama se všemu tak daří, jak to vlastně děláš?“

„Nevím. Líbí se mi práce s rostlinami. Ale mám strach, že si mě tu sestry budou chtít nechat napořád. Že se nikam jinač za celý život nepodívám. A já bych moc rád viděl lesy, hory, louky. Víš, Hanko, jednou bych si přál bydlet vysoko v horách, někde u lesa, aby tam byl krásný rozhled do kraje a divoké louky kolem.“

„Krásný sen. Ale trochu nereálný. To bys musel mít kouzelný prsten a spoustu peněz – možná by stačilo najít poklad. Co ty na to?“

„Jasně, že mě to nenapadlo. To by určitě pomohlo a dáme se do toho hned. Podívej, co všechno moře vyplavilo. Stačí jen dobře hledat a já cítím, že ty dnes budeš mít štěstí.“

Sestra Agáta rozdala všem plátěné pytlíky a sama se usadila na plochý kámen nad pláží, aby měla děti na očích. Vlastně je ani moc hlídat nemusela. Děti měly ještě čerstvě v paměti potrestání chlapce, který se pokusil utéct před dvěma týdny. Byl hned druhý den chycen a velice tvrdě potrestán. A před týdnem na následky pobytu v díře zemřel. Kdo by si chtěl připravit podobný osud? Ostatně z pláže by nebylo snadné nenápadně utéct, pokud byste nechtěli plavat několik hodin ve studené vodě. Navíc uprchlíci nebyli nikdy nikde vítanými hosty. Sestra Agáta si zkrátka starosti nepřipouštěla a hodlala si užít klid a odpočinek u moře. Moc teplo sice ještě není, ale během dopoledne by se to mohlo zlepšit.

Děti se rozběhly po pláži a každý se snažil najít tu největší mušli nebo jantar. Za úspěch bylo možné dostat u oběda dvojitou porci. Hanka si sundala sandály a punčochy a zvolila hledání v příbojovém pruhu. Voda byla ledová, ale příjemná. Brouzdání bosky v písku a vodě jí přinášelo pocit klidu a svobody. Sváťa ji provázel v bezpečné vzdálenosti na břehu, kam už vlny nedosahovaly, a pokud přišla někdy nějaká větší, se smíchem utíkal před přívalem mořské vody do bezpečí.

„Podívej, Hanko, ta je nádherná,“ zahalekal najednou Sváťa a vítězoslavně zdvihl nad hlavu velkou zakroucenou ulitu. Tonek, který sbíral poblíž, se přišel zamračeně podívat. Už už ji chtěl Sváťa strčit do svého pytle, když Tonek najednou udělal dva rychlé kroky, strčil do něj a vyrazil mu

ulitu z ruky. Potom ji sebral a ušklíbl se: „Stejně seš mrňous a žádný přídávky na obědě nepotřebuješ. Najdi si jinou.“

„Tonku, ty lumpe, okamžitě mu to vrať,“ zaječela Hanka z vody a začala se rychle brodit ke břehu.

„Kdo ji zvedl, tomu patří! A já ji vlastnoručně zvedl, nebo snad ne? Chceš se prát? Chceš do díry?“

Hanka byla útokem na malého bezbranného Sváťu tak rozzuřená, že na nic nebrala ohled a strhla Tonka do písku, kde ho začala fackovat. Jenže Tonkova váhová převaha byla příliš velká. Chytil Hanku za ruce, shodil ji ze sebe a kroutil její ruce, až byla nucena kapitulovat.

„A teď hezky popros, abych tě pustil,“ nařídil jí.

„Neper se, Hanko, ať si tu ulitu nechá. Já opravdu nepotřebuju větší oběd. A ty ji pusť, než si nás všimne vychovatelka a budeme bez oběda všichni. Tonku, pusť ji prosím, ona už se nebude prát,“ snažil se Sváťa zachránit situaci. Hanka se zmítala, ale rozhodně nevypadala na to, že se přestane prát a začne prosit.

„Okamžitě toho nechte! A ty ji pusť! Slyšel jsi mě?!“

Rafanův autoritativní tón zchladil zuřivost obou bojujících. Zdálo se, že Tonek dívku nepustí. Rafan přistoupil k nim a Tonka odstrčil. Uvolněná Hanka vypadala, že se chystá v útoku pokračovat, ale Rafan ji chytil za ruku: „Nech už toho konečně, chceš nás všechny přivést do maléru?“

Chvíli se mu zuřivě dívala do očí, ale bylo vidět, že se uklidňuje a vítězí její zdravý rozum.

„Tak ať to okamžitě vrátí!“

„Co ty na to, Sváťo, chceš tu ulitu zpátky?“ zeptal se Rafan a pustil Hančinu ruku.

„Nechci. Tonek má určitě větší hlad než já, ať si ji nechá. Měli bychom se rozejít, vychovatelka po nás kouká,“ kývl ke břehu Sváťa, sebral svůj pytlík a vyrazil znovu na obchůzku

kolem břehu. Tonek se s vítězoslavným úšklebkem otočil a vydal se opačným směrem.

„To není spravedlivé,“ rozčilovala se Hanka a snažila se oprášit si písek ze zástěry a z vesty.

„Život není spravedlivej. To ještě nevíš? Nemělas volit zápas na tělo, to bylo pro tebe nevýhodné. Tonek je pomalej. Kdybys ho kopla a uhnula, nebo ho strčila a tu ulitu mu sebrala, měla bys mnohem větší šanci vyhrát. Trochu uvažuj, než někoho příště napadneš. Každý má své slabiny, kterých můžeš využít. Jenom je potřeba usměrnit svou zůřivost správným směrem.“

„No jo, pan chytřej... Radši pojď taky sbírat, nebo si nás Agáta podá. Chápeš to? Sváťa si klidně řekne, že tu ulitu nechce! Sakra, copak ten kluk nemá žádnou hrdost? Každýmu furt jenom ustupuje, nikdy se nenaštve, pořád se usmívá. Někdy je fakt nesnesitelněj! Příště se otočím na druhou stranu a nechám ho, ať si to vyřeší po svém.“

„Ale neotočíš. Jen si to přiznej, máš ho ráda, stejně jako on má rád tebe. Nevšimla sis? Je do tebe zamilovanej.“

„Kdo? Náš svatej Sváťa? Nesmysl!“

„Svatej. Jo, to je přesný. Má nadání, ale v domově nemá šanci se učit. Měl by se dostat na Ostrov volby. Určitě by získal výuku zdarma. Jenže sestry to nedovolej. Měl by tam utéct. Možná by se na ostrov dalo doplavat...“

„Hej kámo, nemáš úžeh? O čem to tu žvaníš? Jakej ostrov, jakej útěk? Copak jsi neviděl Brandyho, když vyšel z díry? Tady útkej končej smrtí.“

„Sváťa se potřebuje učit, jednou z něj bude velkej mág. Copak to nevidíš? Sáhne na uschlou kytku a ta rozkvetě.“

„Vidím. Ale nevím, jak mu pomoci.“

„Musí utéct. Na Ostrov volby se jezdí od devíti let. Měl by se tam dostat co nejdřív. Během jara tam vyrážejí bohatí. Ale v posledním letním týdnu je ostrov otevřen i pro chudáky. Jen

si musí zaplatit kousek místa na lodi, aby se tam dostali. Děti s velkým nadáním berou do školy magických sil zdarma.“

„Kdo ti to všechno řekl? Odkud víš takové věci? Nikdy jsem o ničem podobném neslyšela.“

„Měl jsem knihu. Jmenovala se Brána vzdělání. Tam o tom psali.“

„Ty umíš číst?“

„Co se divíš? Vždyť ty taky. Viděl jsem, jak učíš i Svátu.“

„Chtěla bych tu knihu vidět.“

„Bohužel. Shořela s roštím, ve kterém jsem si ji schoval a nestihl ji uklidit na bezpečnější místo.“

„To teda byl blbej nápad.“

„Jo, to teda byl.“

Najednou narazili na místo pokryté mušličkami. Klekli si a dali se do sbírání. Hanka našla dva malé jantary a Rafan jeden velký.

„Senzace! To by mohlo vylepšit oběd,“ zaradoval se, „nechceš se o něj se mnou poprat?“

„Dej pokoj,“ odstrčila ho Hanka a dál hrabala v písku a vybírala mušle. Najednou narazila na zvláštní předmět. Vylovila jej a položila si ho na dlaň. Rafan se k ní naklonil, aby zjišťoval, co si tak prohlíží.

„No ne, tys našla prsten! Ale za ten asi přídavek k obědu nedostaneš, je takovej matně šedivej, nic moc. A navíc je tak velkej, že by spadl z prstu i Agátě. Zkus ho vyleštit, třeba to půjde.“

Hanka poslechla a dřela prsten pískem a pucovala růžkem vesty, ale zdálo se, že se vůbec nic nezměnilo. Stále to byl matně šedivý jednoduchý kroužek bez lesku. Hanka pokrčila rameny a zkusmo si ho navlékla na prostředníček. V ten okamžik se jí udělalo mdlo, zatočila se jí hlava a nemohla popadnout dech. Pokoušela se nadechnout a zatápala rukama kolem sebe.

Rafan ji chytil za ramena a zatřásl s ní: „Hanko, co ti je, co se stalo?“

„Já nevím, Rafe, nemohla jsem dýchat... Už je to dobrý.“

„A sakra,“ vyděsila se, když se podívala na ruku. Kroužek se zmenšil přesně na její prostředník a stříbrně zářil. Hanka se ho rychle snažila sundat, ale nešlo to. Držel jak přirostlý. Nešťastně zvedla oči, aby našla radu u Rafana. Ten však na ni hleděl s nevěřicným úžasem.

„Já asi vím, co to je,“ zašeptal.

„Nejde to sundat. Co s tím sakra mám dělat? Já ho nechci. Bachařka mě zabije. Řekni, co to je, tak mi přece porad.“

„Nepanikař, Hanko,“ snažil se ji uklidnit Rafan a chytil ji za ruku, aby se na podivný šperk podíval zblízka. Prsten stříbrně zářil a seděl na prstě tak těsně, že s ním nebylo možné pohnout ani o milimetr. „Obávám se, že ho nesundáš. V knize psali, že na Ostrově volby jsou nádoby s prstěny. Adept volby si jeden navlékne. Pokud se prsten přizpůsobí jeho velikosti, může vejít do labyrintu. Pokud prsten nedrží, adept nemá sedmý smysl, a protože nevládne žádnou magií, labyrint ho dovnitř nepustí. Ale nepsali, že by měl prsten měnit barvu. Tak nevím. Měli bychom se na to zeptat některé vychovatelky. Ale které?“

„Já se bojím. Až to uvidí Agáta, odvede mě rovnou k Bachařce,“ zavrtila Hanka nešťastně hlavou nad svou situací. Snažila se prstýnek sundat zubama, zkoušela, jestli by nešel naříznout ostrou mušlí, ale akorát si poranila kůži kolem, kroužek na její ruce seděl jako přibitý.

„Zeptáme se ošetřovatelky Kornélie, ta je mírná. Když od ní dostanu pohlavek, je to spíš jako pohlazení. A víš co, počkej, Hanko, musíme s tím něco udělat, aby si Agáta prstenu nevšimla.“

Rafan odtrhl úzký proužek dole od své košile, namočil ho do krve z Hančina poškrábaného prstu a zavázal pruh

kolem zářícího prstýnku, aby krev na hadru byla na první pohled viditelná.

„To by mělo zatím stačit a ty budeš mít aspoň důvod navštívit Kornélii. Požádáš o ošetření a zeptáš se jí, co s tím. A nebreč, nesluší ti to.“

Hanka ještě jednou popotáhla a utřela si oči. Jenže pocit divného strachu kolem žaludku neustával, spíš sílil. Vůbec se jí nechtělo zpět do domova, chtělo se jí utéct, schovat se, umřít, jen aby nemusela řešit tuhle podivnou situaci.

„Pojď, musíme ještě něco nasbírat.“ Rafan jí vrazil do ruky její pytlík s nálezy a sám se taky pustil znovu do práce.

Hanka sice pokračovala ve sběru, ale její ruce pracovaly automaticky, aniž by Hančina mysl vnímala, co dělá. Přemýšlela nad tím, co jí řekl Rafan, a nemohla se v tom vyznat. Co je vlastně normální? Je magie normální, nebo není? Proč jim o tom v domově nikdy nic neřekli? Používá Bacharka magii, když posílá provinilé do díry? Když někdo umí něco lépe než ostatní, je to magie? Má v sobě každý člověk magii? Asi ne, když prsteny na někoho reagují a na někoho ne. Nikdy neslyšela o nikom z domova, že by se odešel učit. Z domova se odcházelo jen do vojska, do služby nebo na farmu. Škoda že tu není Paula, aby se jí zeptala. Paula většinou věděla mnohem víc, než jim říkaly sestry. A trochu si pamatovala i na své dětství tam venku. Její matku před lety poslaly úřady do vězení a ona ve svých osmi letech musela zůstat v Útulném domově. Když se poprvé setkaly, Paula plakala a nebyla k zastavení. Hodně dlouho jí trvalo, než se dokázala zasmát jako ostatní děti. Tedy, ne že by v domově bylo moc věcí k smíchu, ale člověk to občas potřebuje. Zasměje-li se člověk některým malérům, zdají se mnohem snesitelnější.

Ale teď se nedokázala smát ani Hanka. Tenhle malér se zdál vážnější než ty, se kterými se dosud potýkala. Nasbírala s bídou půl pytlíku mušlí a věděla, že nebude po-

chválená. Ale to je vedlejší. Bála se i podívat na svůj zavázaný prst, aby na něj nepřitáhla nežádoucí pozornost.

Připadala si pořád trochu jako ve snu, když je sestra Agáta řadila na cestu zpátky do Útulného domova. Vlastně cestu ani pořádně nevnímala. Najednou byli na dvoře a sestra Berta přebírala vycházkové stuhy a jejich úlovky. Nad Hančiným sběrem se zamračila: „Dneska ses moc nevytáhla, má milá, copak jsi na pláži dělala, že toho máš tak málo?“

„Já, já se omlouvám. Snažila jsem se vyhrabat tenhle jantar a přitom jsem se pořezala o nějaký ostrý úlomek. Hrozně to bolí a pořád to krvácí.“

Bertu trochu ukonejšil pohled na pěkný kousek jantaru a znechuceně a trochu štítivě se odtáhla od Hančina zavázaného prstu. Nesnášela krev a ani nechtěla vidět, co obvaz ukrývá. Zaplaťpánbůh že tu není Bachařka, u té by jí to neprošlo tak hladce, pomyslela si Hanka a čekala, jak se sestra Berta nakonec rozhodne. Rukou si utřela slzy, které nebylo vzhledem k situaci těžké ze sebe vymáčknout.

„Zajdi si místo oběda za sestrou Kornélií, ať se ti na prst podívá. Doufám, že příště budeš opatrnější, a nemysli si, že ti někdo bude schovávat jídlo nebo že se vyhneš odpoledním pracím. Já se pak Agáty zeptám, jestli ses neulejvala, tak to ani nezkoušej, jasný?!“

„Jasný a děkuji, sestro Berto,“ odpověděla Hanka a střelhibtě vyrazila do budovy do prvního patra, kde byla ošetrovna. Takže až sem to celkem šlo. Ale co sestra Kornélie? Co jí řekne? No, musí se to zkusit, stejně není jiná možnost.

Dveře ošetrovny byly zavřené, takže Hanka musela zaklepat.

„Co je?“ vykoukla nevrle Kornélie a uhlazovala si pomáčknanou sukni. Hance připadalo, že se právě probudila.

„Dobrý den, sestro. Potřebovala bych pomoct, mám veliký problém s prstem. Posílá mě sestra Berta, abych vám to ukázala.“

„Jo, jasně, tak pojd' dovnitř,“ kývla na ni zdravotnice a pustila ji dál. Místnost byla čerstvě vymalovaná, jinak se tu od té doby, co sem Hanku přivedli se zlomenou rukou, nic moc nezměnilo. Na lůžku pro pacienty ležela zmuchlaná deka. Kornélie ukázala na židli, kam si Hanka poslušně sedla.

„Sundej si ten hadr z prstu,“ přikázala a natáhla se do police pro jedovatě zelenou dezinfekci. Hanka poslušně sundala hadr a před sebe natáhla špinavou ruku, na které nepatříčně jasně zářil stříbrný kroužek. Kornélie zůstala chvíli stát jako solný sloup, pak opatrně položila dezinfekci na stůl a přitáhla si křeslo, aby se do něj mohla posadit proti Hance. Vzala do dlaní její ruku a pokusila se prsten stáhnout, ale držel jako přilepený.

„Já za to nemůžu,“ vzlykla Hanka, „našla jsem ho v pís-ku a jen jsem si ho chtěla zkusit, jenže on mě chytil, zmenšil se a teď nejde dolů. Pomozte mi prosím. Určitě bych ho odevzdala, kdyby se nestalo tohle. Fakt jsem se snažila ho sundat...“

„Holka nešťastná, cos to provedla? Víš, co to je za prsten?“

Hanka sklopila oči a zavrtěla hlavou.

„To je malér, to je malér... Běž k umyvadlu a namydli si prst, jestli by to přece jen nešlo.“

Dívka poslechla a Kornélie jen zamračeně sledovala, jak zkouší všechno možné, aby ho stáhla. Nakonec se Hanka otočila a nešťastně pokrčila rameny.

„Budeme ten prst muset amputovat, jinak to opravdu nepůjde. Je mi to líto, děvče, jiné východisko pro tebe nevidím.“

„To jako myslíte uříznout?“ vyděsila se Hanka. „To ne, to proboha ne!!! Já ho zašpiním, aby nebyl vidět, nikdo si ho nevšimne. Nebo se mi ho možná podaří sundat. Nemůžete mi kvůli prstenu uříznout prst, to přece nejde!“

„Ráda bych ti pomohla jinak, ale žádná jiná možnost tu není. Ještě se poradím se sestrou Bachovou.“

„Ne, prosím ne, já to ještě zkusím sundat, určitě to nějak musí jít. Že mi prst neuříznete?“ škemrala nešťastná dívka tak zoufale, až Kornélie pokrčila rameny a zavrtěla hlavou.

„Víš co, dám ti ještě čas do večera. Večer se mi přijdeš znovu ukázat a rozhodneš se, jestli si ho necháš uříznout, nebo to ráno oznámíš vrchní sestře. Tohle je opravdu zapeklité situace a já ti jinak pomoci nedokážu. Takže večer tě chci vidět a ne aby tě napadla nějaká volovina jako třeba útek. Uvědom si, že přijít o prst je mnohem snesitelnější než přijít o život. Jasně?“

Kornélie překryla prsten gázou a zavázala ji kolem ruky. Podala Hance rukavici, kterou přidělovala při drobném zranění, aby svěřenci mohli pracovat a nezavlekli si do rány infekci. „Tak večer!“ připomněla a vystrčila dívku ze dveří.

Hanka se vypotácela na dvůr celá zelená a uplakaná. Její skupina se právě řadila k odchodu na zorané pole. Rafan ji zatáhl do řady a zvědavě se zadíval na ruku v rukavici: „Tak co, šlo to?“

Jen mlčky zavrtěla hlavou a slzy jí nezadržitelně tekly a nechávaly na ušmudlané tváři vlhkou stopu. Sváťa se na ni nechápavě otočil. Ale nebyl čas něco vysvětlovat, neboť Agáta dala příkaz k odchodu a postrkovala váhající a opozdilce.

„Na,“ podstrčil jí Rafan půl krajíce políznutého neslanou pomazánkou. Vděčně se do něj zakousla a pak rychle schovala ruku, protože kolem přecházela sestra. I když Agáta nebyla zlá a asi by jí to sousto nesebrala, nemělo smysl riskovat a pokoušet osud. Pomaličku se uklidňovala a začína-

la uvažovat i o tom, že bude mít na levé ruce čtyři prsty. Ne, takhle by to nešlo, řekla si, když jí slzy zase začaly téct samy od sebe, musím myslet na něco jiného. Jenže ono to nějak nešlo. Myšlenky se jako dotěrné mouchy neustále vracely k té neřešitelné záležitosti, od které se nedá utéct.

Na poli sestra Agáta vytáhla z řady Rafana a určila ho s ostatními silnějšími kluky, aby odnášeli pytle naplněné kameny pryč z pole. Ostatní nosili šutry na hromádky, kde je ti nejslabší ukládali do pytlů. Konečně se k Hance protlačil Sváťa, který chtěl vědět, co se stalo tak zlého, že ji viděl brečet. Odchod Pauly to určitě být nemohl, z toho byla sice smutná, ale tohle? Klekl si do hlíny vedle ní, začal jí pomáhat a všiml si rukavice.

„Co se ti stalo, Hanko?“

Mlčky zavrtěla hlavou. Nechtěla se jí o tom mluvit. Nechtěla se znovu rozbrečet, navíc před Svátou. Proč by ho vlastně měla zatěžovat vlastními problémy? Házela vztekle kameny do pytle, jen aby se mu nemusela podívat do očí.

„Ty nemáš zraněnou ruku,“ dřepł si Sváťa těsně vedle ní, „co se stalo? Proč se mnou nemluvíš? Možná bych ti dokázal pomoci.“

„Nedokázal,“ houkla, obešla pytel z druhé strany a začala sbírat tam.

„Hanko, přece víš, že tě miluju a jednou si tě vezmu. Důvěřuj mi. Jestli je to v mých silách, pomůžu ti.“

„Jsi kecka, Svatoušku, víš to?“ usmála se navzdory situaci Hanka. „Ale věř mi, že to není v tvých silách, a já se o tom nechci bavit.“

„Nepřestanu tě otravovat, dokud mi to neřekneš,“ přeběhl za ní s novým pytlem k další hromadě kamenů a cítil, že to konečně začíná vzdávat. Když se dostali ke kraji pole, stáhla Hanka rukavici a fáč.

„Tak tohle je můj problém, vidíš ho?“

„Je nádhernej,“ vydechl překvapeně, „já to věděl, jednou budeš velká čarodějka.“

„Blázne, dneska večer mi kvůli tomu uříznou prst. Nejde totiž sundat,“ snažila se Hanka zadržet pláč, ale marně.

Sváta ji chytil za ruku a dotkl se prstenu.

„Zajímavé... Víš co, zkusíme to společně.“

„To je marný, nejde to. Už jsem vyzkoušela úplně všechno.“

„I svoje myšlenky?“

„Cože?“

„Zavři oči a představ si, že je to takovej mrňavej stříbrně šedivej had a ty ho nechceš mít na ruce, protože hadi jsou ti protivní. Prostě mu řekni, aby okamžitě slezl z tvého prstu a přestal se tě dotýkat.“

Najednou mluvil tak autoritativně, že ho Hanka bezmyšlenkovitě poslechla. Ucítla Svátovu ruku, jak ji pevně uchopil, pak se něco vlhkého dotklo jejích prstů. Otevřela oči a ucukla rukou, kterou měl Sváta v puse.

„Co to děláš,“ zamračila se, „okamžitě toho nech! To se nesmí. A navíc mám ruku hrozně špinavou!“

Oči jejího kamaráda však zasvítily úsměvem a Sváta vyplivl z pusy šedivý kroužek. Teď měl prsten barvu, jako když ho našla na pláži, ale velikost zůstala přesně na její prst.

„Páni,“ vydechla překvapením a úlevou, „tys to fakt dokázal.“

„Já ne, to ty. Jen jsem ti trochu pomohl. Ale nevyhazuj ho, budeš ho jednou potřebovat.“

„Musím prsten odevzdat...“

„No, jak myslíš. Ale opravdu ho jednou budeš potřebovat. Je to tvůj a jenom tvůj prsten, nikdo jiný ho navléknout nedokáže. Možná by se dal zničit, ale používat ho můžeš jenom ty.“

„Jak to víš?“

„Já nevím, jak to vím. Je to pocit. Jako by uvnitř mne byla

nějaká informace a já vím, že je pravdivá a důležitá. Dotýkal jsem se prstenu a vím, že s ním navštívíš Ostrov volby. Ty jsi o těchto věcech s Paulou nemluvila?“

„Každý tady ví spoustu věcí a já o nich nikdy neslyšela. Jak je to možné?“

„Zeptej se Rafana, on o tom ví nejvíc. Se mnou si o tom také povídal.“

„To mě podrž! Rafan se s tebou baví?“

„On mě chrání.“

„Chrání? Proč by to dělal?“

„Nevím, zeptej se ho. Řekl klukům, že jestli na mě někdo z nich sáhne, bude mít problémy. A řekl to dost výhružně.“

„Tys byl u toho?“

„Byl, ale nikdo mě neviděl. Byl jsem zalezlejší v křoví, když s klukama mluvil.“

„Ke mně se taky chová docela slušně, když se mi zrovna neposmívá.“

„Bacha, sestra Agáta si nás všimla, míří sem.“

Oba se znovu otočili a začali urychleně sbírat kameny. Hanka při tom nenápadně zastrčila prsten hluboko do pracovní rukavice.

Ona žije

Vron opatrně zaklepal na dveře, i když klepadlem s dračí hlavou se moc opatrně klepat nedá. Poté, co se zevnitř ozval neurčitý a ne příliš vlídný hlas, odvážil se vstoupit.

„Má paní, mám pro tebe důležitou zprávu.“

„Jak se odvažuješ mě rušit při siestě. Tohle je drzé a neodpustitelné, ať už máš jakoukoliv zprávu.“

„Má paní, moc se omlouvám, ale sama jsi řekla, že s touto zprávou mohu přijít naprosto kdykoliv, ve dne i v noci. Našel jsem ji, má paní. Už přibližně vím, kde je.“

Tón panovačného hlasu o několik stupňů zvládněl.

„Opravdu? Takže žije...“

Chvíli bylo ticho, Vronovi se zdálo, že se jeho paní s tou myšlenkou přímo mazlí. Pak k němu namířila ostrý pohled.

„Počkat! Chceš říct, že jsi ji našel, nebo to nevíš jistě? Co znamená přibližně?“

„Úplně jisté je, že žije, má paní, o tom není nejmenší pochybnost. Ale je od nás dost daleko, možná právě na Ostrově volby. Mám se tam vypravit a upřesnit místo jejího pobytu?“

„A co tak najednou, Vrone? Jak jsi ji objevil?“

„Od chvíle, cos mě pověřila jejím nalezením, jsem zkoušel všechno možné, ale její stopy byly dokonale zahlazeny. Dnes však navlékla zasvěcovací prsten. Zazářila v mé mysli jako malý plamínek. Našel bych ji i poslepu.“

„Výborně! Konečně má můj syn naději. A já také. Už jsem skoro nedoufala. Musím všechno promyslet. Neměli bychom udělat žádnou chybu. Musíš ji sem přivést, to bude nejlepší...“

„Ne, má paní.“

„Ty drzá nicko, co si to dovoluješ! Tohle nebyla otázka! A cos chtěl vlastně říct?“

Vron mlčel a čekal, až se jeho paní trochu zklidní.

„No! Tak mluv. Tohle už otázka byla!“

„Jsem připraven ji přivést, ale musím mluvit pravdu, takže jsem tím chtěl říct, že tenhle okamžik není pro všechny nejlepší. Zatím je to malá nevzdělaná holka, v téhle chvíli ti nedokáže pomoci. Nebo ji snad sama chceš učit a vzdělávat?“

„Hm, tvoje pravda je nepříjemná, ale pravda to je. Nesnáším děti. Kdybych ji učila, nenáviděla by mě do dvou dnů a já ji asi taky. To by nám neprospělo. Musí přijít a rozhodnout se dobrovolně, jinak nám nebude k ničemu. A co bude pro nás nejlepší podle tebe?“

Vron se trochu zavrtěl a přemýšlel, jak to nejlépe formulovat, aby svou paní zase nerozčilil. „Potřebuje vzdělání v dobré škole. Slušné základní vzdělání, to jsou nejméně čtyři roky. Pak se uvidí. Ale nejsem si jistý, zda pro dobro tvého dítěte postačí jen základní vzdělání, možná to potrvá ještě o něco déle.“

Dívala se na Vrona zamyšleným pohledem a on nedokázal uhodnout, jakým směrem se ubírá její myšlení. Sloužil jí věrně a ještě věrněji jejímu synovi. Měl Plama rád, třebaže jeho vrstevníci se na něj dívali nevraživě. Byl jiný než oni. Viděl svět jinýma očima, bavily ho jiné věci

než ostatní. Nemohl za to. Ta dívka by možná mohla něco změnit. Mohla by zařídit, aby byl zase sám sebou. Ale bude o to Plam stát? A bude to chtít pro něj udělat ona? Budou pak šťastnější? Naděje, kterou už mnoho let v sobě živí jeho matka, je křehká a nejistá. Byl zvědavý, jak se zachová k dívce, kterou našel.

„Umím být trpělivá, Vrone. Víím, že máš mého syna rád a že pro něj uděláš cokoli. Takže tenhle úkol hodím na tvá bedra.“

Mluvila pomalu a důrazně, jako by chtěla každé své slovo vypálit žhavým drátem do jeho mysli.

„Uděláš maximum pro to, aby se z ní stala čarodějka se správným vzděláním a správnou povahou pro dobro mého syna. Ty rozhodneš, kdy ji k nám pozvat, aby setkání přineslo mému synovi to, co potřebuje. Budeš mi o ní podávat zprávy a budeš mi ručit za její život! Rozumíš tomu, co po tobě chci?“

„Rozumím velmi dobře, má paní. Pokusím se udělat vše, co je v mých silách, aby byla dobře připravena na setkání s Plamem.“

„Kolikrát jsem tě prosila, abys mu neříkal Plam! A ještě tě něco. Buď opatrný, abys nevzbudil pozornost Bdělých. Jsem ráda, že už kolem nás nečmouchají, a nerada bych se znovu dočkala jejich nahlížení. Tak se nikde nepředváděj. Leda, že by byl...“

Vtom si všimla, že její služebník zničehonic přestal poslouchat a jeho nepřítomný pohled prozradil, že ji nevnímá. Potlačila svůj vzrůstající vztek, vstala a přistoupila k němu blíž.

„Vrone,“ zasyčela, že by vzbudila i mrtvého, „tohle mi nedělej. Co se děje?“

Služebník se probral a otočil k ní polekaný pohled. Zdálo se, že nemůže najít slova.

„Něco se stalo, má paní. Možná něco zlého.“

„Můj syn?“

„To ne, ale dívka... Zmizela.“

„Jak... může... zmizet?“ Snažila se ovládnout svůj hlas. Tohle přece nemůže být pravda. Nemůže jí sebrat naději teď, když se po tolika letech konečně objevila.

Vron vytáhl z kapsy červenou stužku a promnul ji mezi prsty. „Možná nezemřela, možná jen přišla o prst s prstenem nebo o ruku, nebo je v bezvědomí nebo v magické ochraně. Může to být cokoli.“

„Okamžitě to proveď. Ale nedráždí pozornost Bdělých.“

„Budu tam muset vyrazit osobně.“

„Tak na co čekáš? Neztrácej čas. A koukej ji najít. Nevracej se, dokud nezjistíš, co s ní je, a pokud žije, postarej se, ať je v bezpečí!“

„Ale tvůj syn...“

„Však on se bez tebe chvíli obejde. Nezapomeň, že tvou paní jsem já.“

„Jak rozkazuješ,“ kývl Vron a zmizel.

Použil tolik magických sil, kolik si troufl, aby nevzbudil pozornost, a bránami postoupil až na kontinent jižně od Ostrova volby. Tady už to bylo horší. Proudění magie bylo mnohem slabší, než byl zvyklý, a její obnova probíhala zoufale pomalu. Navíc zdejší kraj neznal. Bylo jasné, že bude muset použít nemagické prostředky přepravy, aby nevyčerpal síly předčasně. Zvažoval, kde bude nejlépe zahájit hledání. Zdálo se logické začít na Ostrově volby. Proč by si jinak navlékala prsten, kdyby neměla v úmyslu podstoupit zasvěcení. Možná bude na ostrově někdo něco vědět. Nebo tam při troše štěstí najde nějakou stopu. Ano, Vron se rozhodl začít tam.

Najít loď nebyl problém, na ostrov mířilo několik plavidel, dokonce i jedna menší flotila v čele s bohatě zdobenou plachetnicí. Nějaký boháč vyrazil se svým potomkem vy-

zkoušet jeho kouzelnické vlohy. Vron se vloudil na jednu z lodí jako pomocník v kuchyni. Vál silný příznivý vítr, takže plavba trvala jen dva dny.

V přístavu bylo nataženo množství barevných vlaječek, na každém volném prostranství nabízeli malí obchodníci nejrůznější zboží. Mohl tu koupit jídlo, sladkosti, talismany, šperky, hračky i oblečení. Skoro všechno bylo ozdobené magickými symboly, kresbami draků, jednorožců nebo sirén. Stánky se však vyskytovaly jen v nejbližším okolí přístaviště. Kolem cesty nahoru už bylo prázdné, až na několik zdobených nádob, které byly plné šedivých nenápadných prstenů bez kamínků. Po cestě zvolna proudili krásně oblečení lidé s dětmi, kteří přišli ověřit, zda děti mají či nemají sedmý smysl – cit pro magii. Na cestě také postávali pořadatelé s velkými magickými klobouky, na nichž kroužily barevné světelné nápisy jako VÍTEJTE NA OSTROVĚ VOLBY nebo ZDRAVÍME BUDOUCÍ ZASVĚCENÉ, případně LABYRINT JE NAPROSTO BEZPEČNÝ, NEBOJTE SE VSTOUPIT. Tito pořadatelé lidem vysvětlovali, co je třeba udělat, aby zasvěcovací obřad dopadl co nejlépe.

Vron se cítil trochu nepatřičně, protože ho nedoprovázelo žádné dítě jako ostatní dospělí. Navíc věděl, že tu není vítán. Chtěl si promluvit s některým pořadatelem, ale jako naschvál tu bylo všude plno bezradných rodičů, kteří se pořád na něco dotazovali. Vron se pomalu došoural nahoru na konec cesty, kde byl vstup do labyrintu, ale žádného volného pořadatele nemohl najít. Najednou se z prostoru u labyrintu vynořil neznámo odkud podivný vetchý stařík s dlouhými bílými vlasy a vousy, které mu povlávaly v mírném vánku. Navzdory věku z jeho obličeje hleděly bystré zářivé oči s trochu šibalským leskem. Zastavil se a podíval se přímo na Vrona.

„Bud' zdrav, moudrý, rád bych se...“ Stařík však mávl rukou a přerušil Vronovu řeč dřív, než se stihl na něco zeptat.

„Oko Bdělých je blízko, neměl bys tu být.“

„Ale...“ Stařík opět mávl rukou a Vron ztichl.

„Není tady, hledej na pevnině,“ řekl slabým, ale dobře srozumitelným šeptem. Tentokrát Vron raději držel pusku, aby staříka nerozzlobil.

„Najdi čtyři životy, dej jim možnost volby a tři vezmi s sebou. Pomoz jim, poznej sebe, a získáš důležitý klíč, kterým se odemyká cesta ke svobodě ducha. A teď jdi, oko Bdělých se blíží.“

„Mohu se ještě zeptat?“ zkusil Vron zadržet staříka, který se odvrátil a šoural se od něj pryč.

„Krásný, krásný, krásný je den. Bude mnoho zasvěcených a málo zklamaných. Krásný...“ drmolil si zpěvavě stařík a usmíval se. Ale na Vrona už nepohlédl.

„Hej ty tam, neobtěžuj našeho Nestora,“ zahalekal na něj jeden z poradců a gestikuloval, jako by se snažil zahnat dotěrný hmyz. Na jeho klobouku proběhl nápis TÁHNI, NESTVŮRO!!!

„Promiňte, jen jsem se chtěl zeptat,“ obešel poradatele Vron větším obloukem, aby náhodou neschytil nějaký pohledek.

„Nestor věstec nikdy s nikým nemluví, tak to ani nezkoušej,“ výhruzně postoupil blíž poradatel s nápisem na klobouku ZMIZ, VETŘELČE!

„Ale se mnou před chvílkou mluvil,“ bránil se Vron a zvědavě pozoroval další kloboukový nápis: ODEJDI ODTUD, NEZVANÝ.

„Opravdu?“ vykulil oči poradatel a nevěřícně zavrtěl hlavou. „On s vámi opravdu promluvil? A dal vám nějakou radu?“

Vron přikývl: „Ano, dal.“

Na klobouku teď svítilo: VÁŽENÝ NÁVŠTĚVNÍKU, PROSÍM OPUŠŤ URYCHLENĚ OSTROV.

„Rada našeho Nestora je to nejcennější, co lze na ostrově získat. Je to pro tebe velká čest. A pokud mohu doporučit,

drž se jeho rady zuby nehty, nic lepšího jsi tu dostat nemohl. Bylo mi ctí tě poznat. Pokud bys potřeboval odplout hned, můžeš pozdravovat kapitána škuneru Racek od Zirona a on tě vezme na pevninu. A přeju šťastnou cestu domů,“ uctivě se usmál pořadatel a jeho klobouk hlásal: RÁDI JSME VÁS VIDĚLI A JE NÁM LÍTO, ŽE ODJÍŽDÍTE.

No, pokud se mám držet Nestorovy rady, potom je nejvyšší čas najít tu odplouvající loď, pomyslel si Vron a urychleně se proplétal mezi prodejci na přístavní molo. Doufal, že je to dost rychle, aby se nedostal do zorného úhlu oka Bdělých. Škuner našel okamžitě. Žádná jiná loď totiž nebyla přichystána k odplutí. S kapitánem Racka to bylo opravdu jednoduché a ani nemusel plýtvat svou magií. Po několika minutách odhodil škuner vázací lana a vyrazil na moře i se svým nejnovějším pasažérem na palubě. Počasí bylo příjemné a Vron mohl nerušeně přemýšlet o slovech, která mu stařec sdělil.

Taky mohl mluvit konkrétněji, pomyslel si, když dumal nad tím, co znamenají tři životy, které si má odvézt. A kam je má odvézt? Nedá se nic dělat, bude muset počkat, až jak se události vyvinou.

Potíže s magií

Hanka stála před Kornélií a snažila se potlačit návaly strachu. Pořád ještě z toho není venku. Hlavně nezmatkovat a zbytečně nemluvit. Musí pokud možno lhát co nejméně, aby sestra nic nepoznala. Ale projde to?

„Tak už ses rozhodla?“ zeptala se tiše Kornélie a začala odstříhávat zauzlovaný obvaz na Hančině ruce. Když odpadl poslední kousek obvazu, sestra udiveně povytáhla obočí a jakoby pro jistotu prohmatala Hančinu ruku, jestli třeba prsten není neviditelný. Ne. Nebyl tam. Té dívce se ho podařilo sundat. Kornélie to nechápala. Podívala se na svůj prsten se světle zeleným kamenem. Jakmile někdo navlékne zasvěcovací prsten, už nikdy ho nedokáže sundat, nikdy v životě. A po smrti se prsten rozpadne v prach. To přece není možné. Jak to dokázala?

„Jak jsi to udělala? Přece ti nešel sundat...“

„Já vlastně nevím. Bylo mi hrozně... hrozně jsem se bála a on najednou sklouzl. Lekla jsem se a zahodila ho co nejdál.“

„Měla jsi ho přinést, je nebezpečné nechat ho někde povalovat. Kde jsi ho zahodila?“

„Na poli za plotem, tam co jsme odklízeli kameny.“

„No dobrá, zachránila sis prst. Ale ten prstýnek musíš najít a přinést.“

„Prosím ne, já se toho prstenu bojím, nechci ho znovu brát do ruky, nechci ho najít. Prosím...“

„Poslouchej mě, děvče, tohle je nebezpečná věc,“ Kornélie sevřela Hančina ramena, až to silně zabořilo, „mohl by ohrozit někoho dalšího, pokud by ho náhodou objevil, a to přece nechceš, že? Musíš se tam vrátit, najít ho a přinést mi ho. Je ti to jasné?“

„Ale neoznámíte to paní Bachové, že ne?“ přikrčila se Hanka, aby její otázka nevyzněla moc drze.

Sestra Kornélie pustila její ramena, otočila se, přešla k oknu a chvíli se dívala na dvůr, kde se teď neuspořádaně pohybovali chovanci domova, neboť měli hodinu osobního volna. Několik menších kluků se honilo, ostatní si povídali, smáli se nebo čmárali do prachu na zemi. Kornélie si nebyla jistá, zda dělá dobře, ale pak se rozhodla a znovu se otočila k Hance.

„Zítřka u vás vezmu pracovní službu já. Odpoledne budeme pokračovat v práci na poli a ty uděláš všechno, abys ten zatracený šperk našla a odevzdala. Rozumíš mi? Nepočítej s tím, že tě budu krýt, když neuspěješ. Je to i v tvém zájmu! Jasně?“

„Ano prosím, já se budu opravdu snažit.“ Hanka sklopila oči a oddechla si. Sestra přísné Bacharce nic neřekne. Dnes tedy vyvázla. Ale co prsten? Než odešli z pole domů, poprosila Svátku, aby ho někde dobře schoval. Vlastně neměla v úmyslu ho vracet, ale nebyla si jistá, zda sestra Kornélie nebude žalovat. Stojí to riziko za to? Neměla by ho raději přinést?

„Tak běž a koukej se dnes během osobního volna umýt.“

Hanka na nic nečekala, pozdravila a vystřelila ven co

nejrychleji. Mytí počká, nejdřív se musí s někým poradit. Hrome, proč jen tu není Paula, s ní by to bylo mnohem jednodušší. Hanka si zkusila představit, co by jí starší kamarádka asi poradila. Odevzdat? Nebo raději neodevzdat a risknout trest? Za okamžik narazila na Svátu, ale zrovna se bavil s dalšími dětmi, na což Hanka zrovna teď neměla náladu. Sem tam se někoho zeptala na Rafana, ale nebyl k nalezení. Nakonec to vzdala a vyrazila na večeri, aby konečně dostala do hladového žaludku pár soust, když už musela být skoro bez oběda. Jindy se nad žluklou burákovou pomazánkou ošklibala, dnes jí téměř chutnala. I chleba se jí zdál měkčí a chutnější než jindy. Zkrátka a dobře, když má člověk hlad, slupne všechno, co je k dispozici.

Druhý den ráno je měla na povel sestra Kornélie. Na její služby se všichni těšili, protože na ně zbytečně nekřičela, málokdy někoho trestala, a když měla dobrou náladu, nechala je i častěji odpočívat. Hanka ani ráno neměla možnost s někým promluvit, protože hned při nástupu určila Kornélie ji a dalších sedm jednotlivců, aby na vysbírání úseku pole dohledali zapomenuté kameny, které možná včera někdo přehlédl. No jasně, to je kvůli mně, uvědomila si Hanka, abych mohla procourat celé pole a najít prsten. Rozhodla se sestru Kornélii nezklamat a přesunula se k okraji pole, kde courala sem a tam. Doufala, že to vypadá dostatečně věrohodně. Chodila ve stále větších kruzích. Zrovna ji to přestávalo bavit, když přišel déšť. Během chvilky se obloha zatáhla těžkými mraky a z deště se vyklubal slejvák.

Sestra Kornélie je vyhnala z pole a znechuceně se dívala, jak jsou všichni zablácení a promočení. Hanka tiše doufala, že je z průšvihů konečně venku a že jejich ošetřovatelka bude před vrchní sestrou mlčet.

Kornélie je zahнала do umývárny a rozdala jim suché oblečení. Pak je čekala ta nejnudnější ze všech nudných prací,

kteřou dělali, když bylo ošklivo, to je spravování poškozeného vypraného prádla, našívání záplat, přišívání tkaniček a knoflíků. Půl hodiny se to ještě dá vydržet, ale celé odpoledne, to je nad lidské síly, myslela si Hanka znechuceně. Jako obvykle chtěla zalézt dozadu, ale Kornélie si ji přivolala ukazováčkem a posadila ji do první řady. No jo, to se dalo čekat, vzdychla sama pro sebe dívka a utrápeně vytáhla z košíku první potřhané punčochy.

Pršelo nejen celé odpoledne, ale i další dny. Byla to otrava, Hanka však byla šťastná, že sestra Kornélie nikomu nic neřekla a že její plážový zážitek neskončil tragédií. Teď když neměla Paulu, začala se mnohem víc bavit se Svátou a Rafanem. Zjistila, že Rafan se jmenuje Rafael a že ví spoustu věcí o světě tam venku. Taky se spolu učili psát a číst vzkazy napsané do prachu. Vlastně byli oba kluci docela fajn a byla s nimi i legrace.

Po deštivých dnech nastalo právě krásné jarní počasí. Kolem ubytovny sester rozkvetly záhony květin a Sváta směl dokonce chodit přes bránu ústavu na kraj lesa pro zeminu, ve které se květinám obzvlášť dařilo. Občas přinesl z výletu za bránou několik jahod nebo třešní. To byla pochoutka!

Jenže jaro uteklo jako voda a letní vedra byla na prašném dvoře domova ubíjející. Keře u plotu začaly usychat a sestry byly trvale podrážděné. Ještě nedávno se všichni těšili na slunce, a teď by dali nevím co za trochu deště.

Jednoho dne vydala sestra Bachová pokyn k údržbě zeleně, lépe řečeno nařídila zlikvidovat suché plevy za ústavním plotem. Rozdělila chovance na menší skupiny a každá parta dostala na starost jeden úsek.

Dozorem nad členy jedné skupinky pověřila Hanku. Ta odvedla své družstvo na snídani a pak vyrazili společně na přidělený úsek. I ostatní se přesunuli na vyhrazená místa kolem plotu.

